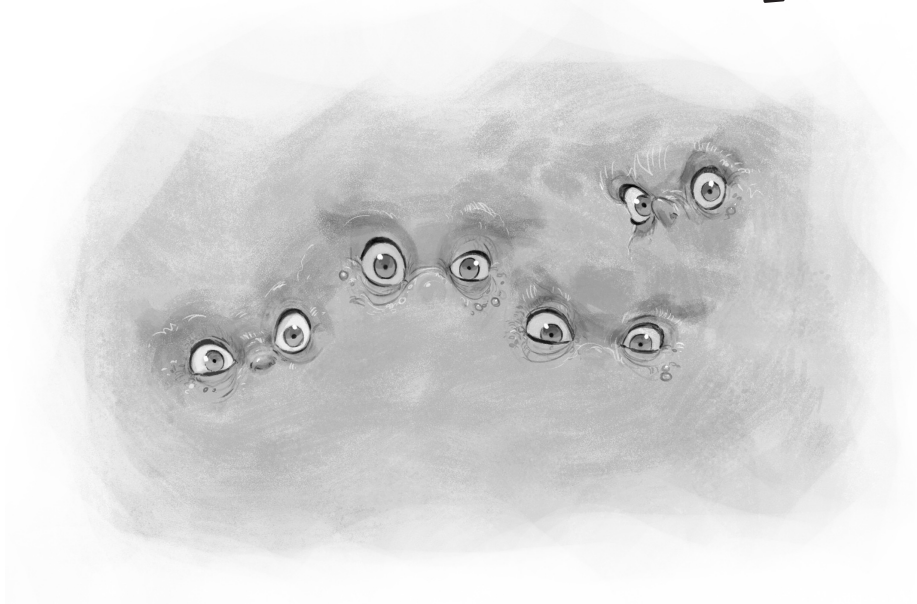

ШКРИПАВЦИ

ТОМ ФЛЕЧЕР

Илустрирао Шејн Деврис

Превод

Драшко Рогановић

мала лагуна
www.malalaguna.rs

Наслов оригинала

TOM FLETCHER

THE CREAKERS

Copyright © Cover, text and illustrations, Tom Fletcher, 2017

Translation copyright © 2018 за српско издање, ЛАГУНА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

За Ђовану,
јер њи још нисам
посвећено књигу,
иа ме ђризе савесћ.
Љубим ње.

У овој АВАНТУРИ чекају вас:

гос'н Балегстон
(Лусия тата)

г'ђа Балегстон
(Лусина мама)

Шкрипавци

ПРОЛОГ – Ноћ кад је све почело 15

1. Дан кад је све почело 18

2. Ојрошћајна њорука 40

3. Помајачица 56

4. Луси није била сама 68

5. Први Шкријавцац 77

6. Наредни дан 88

7. Чеџири Шкријавца 104

8. Елог 114

9. План 124

10. Клојка за Шкријавце 134

11. Шкријавци у шкријцу 146

12. Сѣењ, Гунђ, Греб и Шмрк	160
13.	171
14. Људске чини	172
15. Повраѣак у Елог!	184
16. Пуслица из снова.	190
17. ВИ НИСТЕ ОВДЕ!	196
18. Муљ-крчма	206
19. Шкриѣавленд	217
20. НормЕлаТрон	229
21. Луси у Шкриѣавленду	233
22. Заробљени!	244
23. Лусина наређења	254
24. Сунчев сјај.	263
25. Краљ Шкриѣаваца	276

26. Чудне чини Елода	284
27. Повраћак кући	297
28. Оћроманїна машина за бурїјање!	316
29. Лусина велика идеја	329
30. Добар јућар, Воњоїраде!	341
ЕПИЛОГ – Сућар-дан	346
ЗАХВАЛНИЦЕ	355

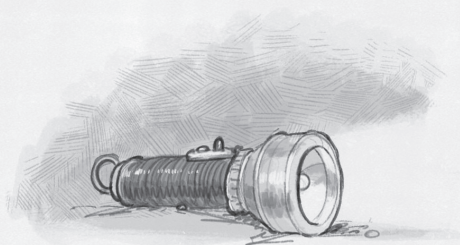

*Ко то ноћу у сенкама нечујно пребива?
Ко се испод крестова од погледа скрива?
Ко сиротино чека док бројиш овчице?
Ко то излази тек кад ти сан прекрије лице?
Ко скрипи и звецка сред твоје стана?
То није мачка, није миш, није ни врана.
Те звуке праве чудна бића од којих долазе жмарци.
Читай ову књигу ако смеш, можда и теби дођу...*

...Шкрипавци.

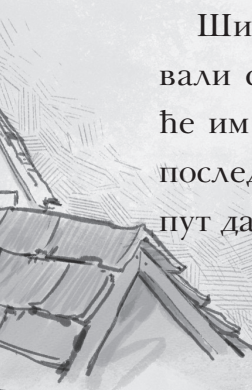
ПРОЛОГ

НОЋ КАД ЈЕ СВЕ ПОЧЕЛО

Сунце је нестало иза шиљатих силуета Воњоградских кровова, као да је пламтећу куглу прогутао какав гладни црни пас.

Спустила се густа и језива ноћна тама какву Воњоград дотад није видео. Једва да је и сам месец прикупио храбрости да вирне кроз облаке, као да је знао да се ноћас нешто чудно спрема.

Широм Воњограда мајке и очеви ушушкали су своју децу у кревет, и не слутећи да ће им ово бити последња прича за лаку ноћ, последњи пољубац пред спавање, последњи пут да су угасили светло.

Шкрипавци

Поноћ.

Један сат.

Два сата.

Три сата.

Ш К Р И П . . .

Тишину је нарушио чудан звук.

Допирао је из унутрашњости једне куће. Ко је уопште могао да произведе тај звук док је цео град спавао чврстим сном?

А можда питање није *ко*, већ *ШТА*?

. . . Ш К Р И П !

Ето га опет. Овај пут се зачуо из друге куће.

Шкрип!

Шкрррииип!

ШКРРРРРР
ИИИИ
ИИИИП!

Ноћ кад је све почело

Ходницима сваке куће у Воњограду одјекивало је шкрипутање подних дасака.

Нешто је било унутра.

Нешто је **шкриптало** наоколо.

Нешто нељудско.

Није било никакве вриске. Није било никаквих кошмара. Деца су мирно спавала, блажено несвесна да се свет око њих променио. Све се одиграло посве нечујно, као неком чудноватом црном магијом, а они ништа нису знали о томе све док се нису пробудили наредног јутра, на дан кад је све почело...

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

ДАН КАД ЈЕ СВЕ ПОЧЕЛО

Почнимо од дана кад је све почело.

На дан кад је све почело, Луси Балегстон се пробудила.

Аха. Па добро, што јесте почело, али баш и није узбудљив, зар не? Да пробамо оћет.

На дан кад је све почело, Луси Балегстон је пробудио прилично неочекиван звук...

Океј, што је већ малко боље. Хајде да видимо шта ће се даље догодити...

Био је то звук будилника који је звонио у спаваћој соби њене маме.

Па, сад је оћетло досадњикаво. Хајде да пробамо тај део испочетка...

Дан кад је све почело

Био је то звук будилника који је звонио у спаваћој соби њене маме, јер Лусина мама није била ту да га угаси. Видите, Луси ће ускоро открити да је, док је те ноћи спавала, њена мама нестала...

О, БОГО МОЈ!

Замислиће да се пробудиће и откријеће како вам је мама нестала током ноћи! И мене подиће језа кад год причам ову причу. Кладим се да сад мислиће: Па ово ће бити најбоља страшна прича свих времена. Једва чекамо да је прочитамо и кажемо свим својим другарима колико смо храбри јер се нимало нисмо уплашили.

Иако све време били потпуно несвесни.

Но, ово је само почетак. Чекаће тек да видиће шта ће бити кад се јојаве Шкрипавци.

И рећиће ми ако се бојиће... јер се ја већ бојим!

Тог дана кад је све почело, Луси је изашла из кревета, навукла своју пуфнасту плаву хаљину и пошла преко шкрипавих подних дасака своје собе, које беху топле од јутарњег сунца што се пробијало кроз завесе.

Да ли вас можда занима како је Луси изгледала?

Па наравно да вас занима! Ево слике...

Шкрипавци

Као што видите, имала је краћу косу него већина девојчица, смеђу као блато, или као чоколада, и премда је Луси волела да јој коса буде кратка, њена мама је инсистирала да пушта шишке.

„Тако нећеш изгледати као дечак!“, говорила јој је мама (то је било пре него што је нестала, наравно). Луси је то баш ишло на живце, пошто су јој шишке некако увек падале у очи, што је значило да је непрекидно морала да превлачи прсте преко језика и зализује косу у страну како би ишта видела.

Њене очи, кад би склонила шишке у страну, беху зеленкастосмеђе... или можда смећкастозелене. Како год окренете, биле су помало зелене и помало смеђе. Могло би се рећи да Луси ни

Дан кад је све почело

по чему није била изузетна, и то је тачно; ни по чему се није разликовала од остале деце у Воњограду, што је само другачији начин да се каже како је била и те како изузетна.

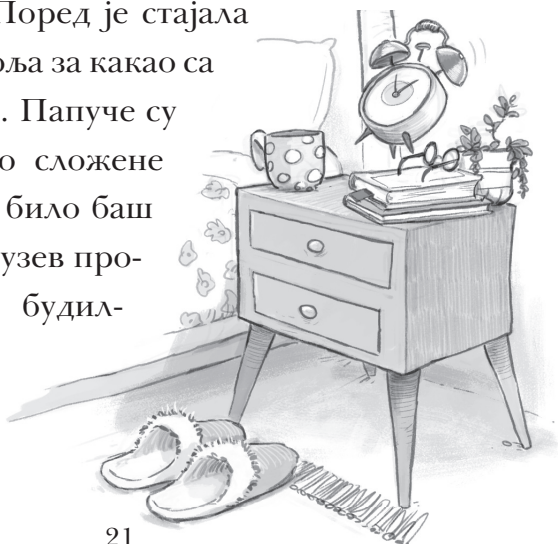
Но добро, о томе ћемо нешто касније.

„Мама?“, позвала је Луси, тапкајући по спрату ка маминој спаваћој соби.

Али ви наравно већ знате да није било одзива, јер је њена мама нестала!

Кад је нежно отворила врата спаваће собе и протурила главу унутра, Луси срце брже залупа у грудима.

Књига гђе Балегстон и даље је лежала на ноћном сточићу, из ње је штрчао обележивач страна, док су поврх ње чучале њене наочаре за читање. Поред је стајала њена празна шоља за какао са жутиим туфнама. Папуче су јој биле уредно сложене на поду. Све је било баш као и иначе. Изузев продорне звоњаве будилника и језивог празног кревета.

Шкрипавци

Луси је зауставила будилник и отрчала да провери да није у купатилу.

Када – празна.

Туш-кабина – празна.

Ве-це шоља – празна (мада би Луси силно изненадило да је затекла маму како се крије унутра).

Отрчала је у приземље.

Кухиња – празна.

Дневна соба – празна.

Ама баш све – празно.

„Мама? **МАМА?**“, узвикну она с паничним призвуком у гласу, а срце поче да јој скакуће у грудима као жаба.

Већ је почео да је мучи страховит осећај да се можда догодило нешто ужасно... што је био осећај који је Луси већ искусила.

Видите, најјезивије од свега било је баш то што ово није био први пут да се овако нешто догодило Луси Балегстон.

Пре неколико месеци нестao је и њен тата!

Да не поверујете, зар не?

Лусина мама је била скрхана од туге.

„Мора да је побегао с неком другом женском“, чула је Луси како шапуће једна од мајки са школског игралишта.

Дан кад је све почело

„Који је он женскарош и покварењак!“, узвратила је друга, одмахујући главом.

Али Луси уопште није веровала да је њен тата покварењак. Није веровала да би побегао а да се не опрости од ње, а да не остави неко писамце, а да не каже где је отишао, а да не докрајчи полупоједени јафа кекс и једва начету шољицу чаја које је сутрадан ујутру затекла на његовом ноћном сточићу.

И зато је *овој* јутра, на дан кад је све почело, Луси обузео крајње чудан осећај да је некако све то повезано, да се збива нешто чудно.

Луси потрча низ ходник, зграби телефон са малецног климавог сточића и позва мамин број мобилног (који је научила напамет, за хитне случајеве, баш као што би свако разумно једанаестогодишње дете и требало да зна). Али, док се веза успостављала, Луси опази мамин мобилни како светлуца на каучу поврх наслона за руке.

Луси прекину везу, па поражено обори поглед ка стопалима.

Стопала... обућа... ципеле... мамине ципеле!

Она отрча ка улазним вратима. На тепихчету се налазио пар удобних, равних мокасина са

Шкрипавци

шљокичастим украсима у облику цветова, баш тамо где би их њена мама сваке ноћи отресла с ногу и поново навукла сваког јутра пре но што би напустила кућу. Њена мама сигурно не би изашла из куће без ципела... зар не?

Луси се сневесели. Ово јој се чинило исувише познато. На дан кад је њен отац нестао, можда и најчудније беше управо то што су његове омиљене кабасте црне цокуле са жутим пертлама које је носио сваки боговетни дан још увек стајале покрај улазних врата, као да уопште није ни отишао. Баш као и ципеле њене маме!

Луси је знала да јој преостаје само једно. Мораће да позове полицију.

Никада досад то није радила, те јој је срце бубњало у грудима док је дрхтавим, нервозним прстом трипут притискала број девет.

И шта мислите, шта се затим догодило? Ако мислите да је неки полицајац подигао слушалицу и рекао: *'Све је океј, Луси, њронашли смо њвоју маму, ња ћемо је смесџа довесџи код њебе кући и још ћемо њи усџуџ куџиџи и неки доручак. Шџа њи се једе?'*, онда уопште нисте у праву и вероватно никада не би требало да пишете књиге.